

Tarihi yalnız Direnenler yazar

elinde bir dövizle İnsan Hakları Anıtı önünde başladı kendi tarihini yazmaya. Hepimiz kendi tarihimizi yazacağız kuşkusuz. Fakat insanlık tarihi denilen insanların ve insanların oluşturduğu toplumların tarihi değil midir zaten? Yani "Dünyayı sen mi kurtaracaksın" diyenlere verilmesi gereken cevap; "evet, ben kurtaracağım"

karar verdi. Ve Ankara'nın kalbine, Yüksel Caddesi'ne geldi. Defalarca tek başına gözaltına alındı. Ama her gün o alana çıkmaktan vazgeçmedi. Sonra onun tek başına alınmasını kabullenemeyen destekçileri geldiler, beraber alındılar. Nuriye hoca direnişe başladığı sıralar Mardin'nde bir sınıf öğretmeni de işinden atılmıştı. Nasıl direnebileceğini düşündüğü sıralar Nuriye hocanın direnişini duydu ve tereddütsüz yanına koştu Nuriye hocanın. Semih ve Nuriye artık beraber göğüsleyeceklerdi her şeyi. Faşizmin saldırısını da, halkın sahiplenmesini de, direnmenin onurunu da beraber yaşayacaklardı.

Gözaltılarla direnişçileri yıldırarmışlardı ve sonunda alanı açmak zorunda kaldılar. Yüksel İnsanlık Anıtı önü yavaş yavaş haksızlığa uğrayan herkesin uğrak noktası haline gelecekti. Direniş, tüm halkı, ezilenleri birleştiriyordu.

"Şimdi tarih yazma sırası bizde" dedi haberi ilk duyduğunda. Durumu bu kadar sakin karşılaması ile durumun karşısında geliştirdiği "olağanüstü" tavır arasında bir tezatlık mı vardı acaba? Haklılığından olsa gerekti bu kadar sakin ve ne yapması gerektiğini bilen tavrının sebebi. Tabi bir de tarihsel haklılığı... O olmasaydı eğer, haklı olduğunu düşünen ama elinden bir şey gelmeyen binlerce insan gibi çaresizliğin bataklığında debelenirdi muhtemelen. "hak nasıl alınır"ın öykülerini, romanlarını duymuştu, okumuştu daha önce. Kendisini de herkes gibi hissetti. Haklılığı ve hakkını almadaki kararlılığıyla zaferi koparıp alan herkes gibi. Yani işini, ekmeğini, onurunu hırsızlara, katillere teslim etmeyen halk çocukları gibi.

Bir akademisyen, yani bir aydın, öğretmen, toplumun ileri geleni ve bir halk çocuğu olarak tek başına,

ğim" demektir. "sen, ben, o, biz, hepimiz kurtaracağız" OHAL adı altında yayınlanan KHK'lar zulmüne karşı kurtuluş mücadelesi de Nuriye Gülmen'in elinde bir dövizle tek başına sokağa çıkmasıyla başladı. Şimdi anlatacağımız bir direnişin kronolojisi olmanın ötesinde, insanlığın onur mücadelesinin bir parçasıdır.

Atandığı Selçuk Üniversitesi'nde ders vermeye başlayamamıştı Nuriye hoca. Çünkü KHK ile işinden atılmıştı. Senelerin emeği tek gecede KHK denen gayrimeşru bir kararname ile çöpe atılıyordu. Bunu kabullenemezdi. Ailesinin, kendisinin emeklerinin bu kadar kolay hiçe sayılmasını kabul edemezdi. Direnmeye karar verdi. Selçuk Üniversitesi'nde hiç derslere başlayamadan atıldığı için okul önünde öğrencileriyle birlikte bir eylem gerçekleştiremeyeceğini düşündü. Daha merkezi bir yerde sesini duyurmaya

Bir insanın evi neresidir? Kendini güvende ve mutlu hissettiği, yaşamsal ihtiyaçlarını karşıladığı yerdir. Haksızlığa uğramış bir kimsenin yaşam kaynağı, umudu, neşesi de direniştir. Direnişin olduğu yer halkın evidir artık. Yüksel de halkın evi oldu. Başegmeyen, direnen, hakkını isteyen halkın evi. Bu evin fertleri günden güne çoğalıyordu. Evimizin direklerinden biri olan Acun Hoca geldi önce. O da kim bilir kaç öğrenciyi mezun etmiş emektar bir öğretmendi. Bütün hayatını adadığı mesleğinden etmişlerdi onu da. Okul önünde eylemler yaptı, gözaltına alındı, öğrencileri sahip çıktı. Hastalandı, ameliyat oldu, kalbine pil takıldı ama direnmekten vazgeçmedi. Kısa bir süre istirahat ettikten sonra Yüksel'e geldi tekrar. Ve Mehmet hoca; o da Adana'dan kalkıp yoldaşlarının yanına gelmişti işini istemek için. Hem onları yalnız bırakmıyor hem kendi hakkını

arıyordu. Ardından Nazan, Veli geldiler. Veli, devletin hapishaneler katliamında kepçeyle kolunu koparttığı bir tutsaktı seneler önce. Faşizmin adaleti kim olursan ol; yaşlı, genç, öğretmen, çocuk veya bir yaralı, halkın bir parçasıysan eğer sana düşmandır. Faşizmin adaleti halka zulümdür, işkencedir. Veli de bu zulme maruz kalmaya devam edecekti.

Yüksel ailesinin fertleri çoğalmaya devam etti. Tayadlılar, Yüksel esnafı, Türkiye'nin her yanından gelen ihraçlar, direnişin militanlaştırdığı halktan insanlar, liseliler, üniversiteliler, yurtdışından, yurtçinden desteğe gelen sayısız insan, grup, parti, sanatçı... Nuriye ve Semih'in direnişinden güç alarak kendisi de direnmeye karar veren Bodrum'daki Engin öğretmen her hafta yaratıcı eylemleriyle sesini duyurmaya çalışıyor, öte yandan sürekli Yüksel direnişçileriyle görüşerek daha fazla ne yapabileceğine dair kafa yoruyordu.

Direniş büyüyordu. Direnişçilerin gülüşüne geliyordu halk. O gülüşler

direnenin güzelliğiydi. Yüreği halk için çarpmayan hiç kimse bu kadar güzel gülemezdi.

Yüksel direnişçileri İnsanlık Anıtı önünde her gün 13.30-18.00 arası eylem yaptılar. Paneller, söyleşiler yaptılar. İmza toplayıp bakanlığa verdiler. Sendikalarla görüştüler. 160 gün boyunca her türlü yöntemi deneyerek işlerini istediler. Ama bütün kapılar yüzlerine kapandı. Sesleri yok sayılarak yok edilmek istendi. Nuriye ve Semih seslerini duyurmak için daha ileri bir yöntemle direnenin vakti geldiğine inanıyorlardı. Ve açlık grevi yapmaya karar verdiler. Açlık grevi kararlarını açıkladıkları gün polis tarafından kaçırılarak gözaltına alındılar. Gözaltına alınınca 11 Mart'ta başlayacakları açlık grevine erken başladıklarını ilan ettiler. Ve gözaltından çıkar çıkmaz evlerine, Yüksel'e koştular. Alana geldiklerinde bütün aile onları bekliyordu.

Açlık greviyle birlikte direniş daha da büyüdü, halklaştı. AKP faşizminin tahmin edemeyeceği sınırlara ulaştı. OHAL'i tanımayarak direnen, KHK'lara adeta meydan okuyan iki direnişçi, iki umut güneşi söndürülmeliydi. Ve OHAL'de sokağa çıkan bu "kendini bilmez" halkın burnu sürtülmeliydi. Açlık grevinin 75. gününde direnişçilerin kaldıkları evi polis bastı, 75 gündür aç olan bedenler yerlerde sürüklenerek gözaltına alındı. Gözaltına alınan yalnızca iki insan değildi. Aynı zamanda Yüksel'deki İnsanlık Anıtı da etrafı bariyerlerle çevrilerek gözaltına alınmıştı. Gözaltına alınmak istenen bir anıt değil bir halktı aslında. Anıt nezdinde bir mesaj veriyorlardı halka. Mesaj anlaşılmalı kuşkusuz ama "anlayışlı" davranılmamıştı. Mesajı alanlar da, zulüm ile haklılığın direncinin kırılmayacağı mesajını vereceklerdi her gün.

Nuriye ve Semih açıklıklarının 76. gününde çıkarıldıkları mahkemede tutuklandılar. Ne İnsanlık Anıtı gözaltına alınarak Yüksel direnişini bitirebildiler ne de Nuriye ve Semih'i tutuklayarak açlık

grevini.

13.30 ve 18.00'da Yüksel eylemleri her gün devam etti bir kez bile aksamadan. İstanbul Cevahir önünde direnen Nazife öğretmen de tutuklanan arkadaşlarının yerini doldurmak için Ankara'ya geldi. Dışarıdaki direnişçiler ev hapsi kararlarıyla alandan uzaklaştırılıp direniş bitirilmek istendi. Tutuklamalar, ev hapisleri direniş bitiremiyordu. Çünkü halkı karşısına almıştı AKP iktidarı. Nuriye ve Semih'e sahip çıkan halktı. Hayatında hiç polis terörüne maruz kalmamış insanlar her gün gözaltına alınıyordu artık. Ve bu durum günlük tayınımız, yaşamsal bir ihtiyaç gibiydi. Onurunu kaybettiğin bir hayat, hayat değil zindandır diye düşünen insanları gözaltılarla yıldırma düşünmek, hiçbir değeri ve haysiyeti olmayanların başvuracağı bir yöntemdir ancak.

Sahiplenme karşısında Nuriye ve Semih'le ilgili tüm eylemleri yasaklamakta aradılar çareyi. Yetmedi herhangi bir eylemde "Nuriye ve Semih adı geçerse saldırırız, gözaltına alırız" dediler. Nuriye ve Semih tişörtünü giymek gözaltı sebebi oldu. En sonunda "Nuriye ve Semih" in adını anmak toptan yasaklandı. Semih'in annesine bile "Semih" dedin diye suçlu muamelesi yapacak kadar acizleştiler, küçüldüler direniş karşısında. Göstermelikte olsa savundukları tüm yasama-yürütme-yargı kararları rafa kaldırılmış, bizzat iktidar temsilcilerinin ağızıyla Nuriye ve Semih terörist ilan edilmeye başlanmıştı. Hatta çok daha ileri gidip bir ilke imza attılar; İçişleri Bakanlığı tarafından hazırlanan bir broşür yayınladılar. Nuriye-Semih broşürü! Bir devlet, kendini halkın gözünde meşrulaştırarak hiçbir yöntem bulamamış, nasıl karalarsa karalasin kimseyi yalanlarına inandıramamış ve en sonunda işini isteyen iki eğitimciyle ilgili broşür hazırlayacak duruma gelmişti.

Teröristlik Nuriye ve Semih olmasa terörist olmaya hazır binler, milyonlar vardı. AKP iktidarı da halkta "teröristlik" potansiyeli

İSAMİL

gördüğünden olsa gerek İstanbul'da, Ankara'da, bütün illerde Nuriye-Semih için yapılan tüm eylemlere azgınca saldırmaya başladı. "Nuriye ve Semih dediğimiz için gözaltına alındık" demek bile gözaltı sebebiydi artık.

Tüm bu saldırılar devam ederken Nazife öğretmen ev hapsi kararını tanımayarak Yüksel'e çıktı. Defalarca gözaltına aldılar, kollarını morarttılar. Kendi aldıkları kararın meşruluğuna bile inanmadıkları için her gözaltından sonra serbest bıraktılar Nazife öğretmeni. Ardından Mehmet Dersulu ev hapsini tanımayarak Yüksel'e çıktı. Bir gün Nazife öğretmen sokak ortasında polisler tarafından kaçırılıp tutuklandığında ardından Acun öğretmen kelepçesini kırıp Nazan'la birlikte Yüksel'e çıktı.

Bu yazımızı yazdığımız günlerde bir maçta Nuriye-Semih pankartı açan Beşiktaş taraftarı 10 genç tutuklandı. Yine bugünlerde "Nuriye-Semih" yasağını tanımayan insanlar sokak-

lara "NU ve SE" yazarak "Ben yazdım, sen devamını getir" diyorlar. Ve yüzlerce el Nuriye-Semih yazıyor duvarlara.

Bugün 280. gününe dayanan direnişi belli dönüm noktalarıyla anlatmaya çalıştık sizlere. Bu 280 günün içinde sayfalara sığmayacak kadar çok şey yaşandı ve yaşanmaya devam ediyor.

Yani hikayemizin özeti şudur; Zulüm varsa, direniş de olacaktır. Ve daima direnenler kazanır...

Leyla GÜNEY

